

Vuitanta-sis contes

Quim Monzó

Vida matrimonial

Per tal de firmar uns documents, el Zgdt i la Bst (casats des de fa vuit anys) han d'anar a una ciutat llunyana. Hi arriben a mitja tarda. Com que fins l'endemà no podran resoldre l'afer, busquen un hotel on passar la nit. Els donen una habitació amb dos llits individuals, dues tauletes de nit, una taula per escriure (hi ha sobres i paper de carta amb la capçalera de l'hotel, en una carpeta), una cadira i un minibar amb un televisor al damunt. Sopen, passegen pel costat del riu i, quan tornen a l'hotel, cadascun es fica al seu llit i treu un llibre.

Pocs minuts més tard senten que a l'habitació del costat carden. Senten clarament el grinyol del matalàs, els gemecs de la dona i, més fluix, els esbufecs de l'home. El Zgdt i la Bst es miren, somriuen, fan algun comentari de broma, es desitgen bona nit i apaguen el llum. El Zgdt, calent per la cardada que encara sent a través de la paret, pensa a dir-li alguna cosa a la Bst. Potser ella s'ha posat tan calenta com ell. Podria acostar-s'hi, asseure's al llit, fer broma sobre els veïns d'habitació i, com aquell qui res, acariciar-li primer els cabells i la cara i, tot seguit, els pits. Molt probablement, la Bst s'hi apuntaria de seguida. Però ¿i si no s'hi apunta? ¿I si li enretira la mà i fa petar la llengua o, pitjor encara, li diu: «No en tinc ganes»? Fa anys no hauria dubtat. Hauria sabut, just abans d'apagar el llum, si la Bst en tenia ganes, si els gemecs de l'habitació del costat l'havien encès o no. Però ara, amb tants anys de teranyines al damunt, res no és clar. El Zgdt es gira de costat i es masturba procurant no fer gens de fressa.

Deu minuts després d'haver acabat, la Bst li pregunta si dorm. El Zgdt li diu que encara no. A l'habitació del costat ja no gemeguen; ara hi ha una conversa en veu baixa i rialles soterrades. La Bst s'aixeca i va cap al llit del Zgdt. Aparta els llençols, s'hi estira i comença a acariciar-li l'esquena. La mà baixa de l'esquena fins ales natges. Sense prou coratge per dir-li que s'acaba de masturbar, el Zgdt li diu que no en té ganes. La Bst deixa d'acariciar-lo, hi ha un silenci breu, llarguíssim, i se'n torna al seu llit. Ell sent com aparta els llençols, com s'hi fica dins, com es regira. A cada regirada, al Zgdt se li multipliquen els remordiments per haver-se masturbat sense haver intentat abans saber si la Bst voldria cardar. Se sent, a més, culpable de no haver-li dit la veritat. ¿Tan poca confiança es tenen, tan estranys són ja l'un per l'altre, que ni això no li pot dir? Precisament per demostrar que no són del tot estranys, que encara hi ha una espurna de confiança, que potser poden revifar la foguera, agafa coratge, es gira cap a ella i li confessa que fa uns minuts s'ha masturbat perquè pensava que ella no tindria ganes de cardar. La Bst no diu res.

Minuts després, el Zgdt suposa, pels sorolls dissimulats que li arriben, que la Bst es masturba. El Zgdt sent una tristesa immensa, pensa que la vida és grotesca i injusta, i esclata a plorar. Plora contra el coixí, enfonsant-hi la cara tant com pot. Les llàgrimes són abundants i calentes. I quan sent que la Bst ofega el gemec final contra el tou de la mà, xiscla amb un xiscle que és el xiscle que ella es mossega.